

De Wervelwind

Jaargang 3 No 19

2008.05.12.019

Van Gybland Oosterhoff

British propaganda
Newspaper dropped
over the Netherlands by
the RAF. Year 3 number
1. Propaganda number
H3.

Mr. Dr. HORACE HOOD
GYBLAND OOSTERHOFF-KAMER
No. 19 Februari 1944
Voortrekkers-Universiteit
TETORIA

DE Wervelwind

MAANDBLAD VOOR VRIJHEID, WAARHEID EN RECHT

GENERAAL SIR BERNARD LAW MONTGOMERY
Oppebevelhebber der Britse Invasie-troepen

GENERAAL DWIGHT D. EISENHOWER Opperbevelhebber der Geallieerde invasietroepen

In zijn eerste uitspanning, die Generaal Eisenhower na het aanvaarden van zijn nieuwe positie, te Londen heeft gehouden, heeft hij er uitdrukkelijk op gewezen, dat zijn troepen geen Amerikaanse, Britse of Franse, doch Geallieerde troepen zullen zijn, die als een eenheid zullen optreden zonder aanzien van nationaliteit. Op deze foto staat Generaal Eisenhower voor de vlaggen van de Verenigde Staten, Groot-Brittannië en zijn eigen Generaalvaandel. Op den muur links hangt een portret van Premier Winston Churchill.

W DE Wervelwind

MAANDBLAD VOOR VRIJHEID, WAARHEID EN RECHT

Het steunpunt buiten de wereld

Tijdens den vorigen barren winter, dien het lang belegerde en nu voorgoed bevrijde Leningrad moest doorstaan, werden tienduizenden hongerende kinderen over het ijs van het Ladoga-meer uit de stad gebracht. Kort geleden pas heeft ons het verhaal bereikt over de ontzaglijke moede, die de opvoeders in de kinderkolonies zich moesten geven, om deze naar lichaam en ziel verschrompelde kleintjes, grootdeels weezen, weer tot echte kinderen te maken. De eerste weken in de vrijheid betekenden voor deze kinderen een voortdurende marteling, of warme en voedsel, beide zoo lang ontbeerd, er morgen nog wel zouden zijn. In het begin gingen ze lusteloos rond de warme kachel en geen was er toe te bewegen, om de overjas uit te doen: want deze overdadige hitte moest toch op een gegeven oogenblik plotseling ophouden? Tijdens de eerste wandeling in het vrije veld stortten ze zich op een oude, vermolde schutting en begonnen die met alle macht af te breken. En of de onderwijzers hun al verzekerde, dat er in het kindertehuis hout genoeg was voor den heelen winter — de kinderen schuidden het hoofd en tortsen de rotte planken naar de schuur. Houst voor een heelen winter — onmogelijk! Zoodra het eten op tafel kwam, verdween er een

deel in de zakken. Broodkruimels werden haastig ineengeroeld tot balletjes, en op geheimzinnige plekjes verborgen.

Maar erger dan deze twijfel aan het dagelijksch brood was de vergroeiing der kinderziel. Toen ze voor de eerste maal vroolijke muziek hoorden, barstten ze in tranen uit. Ze weigerden spelletjes te doen. Wanneer iemand luid lachte, kregen ze een driftbui. Men lacht niet in een stad, waar meer lijken zijn dan levenden.

Ziedaar, wat de Duitschers van de gansche menscheid hebben willen maken: een doffe horde van verdierlijkte wezens, levend van den eenen dag in den anderen: een horde van schepsels, die twijfelen aan het geschapene; een horde, die het lachen heeft verlerd, en die hoop op de toekomst niet meer kent, omdat zij bij voortdurend leeft in een sfeer van honger, vrees en smart. Het bewind der Duitschers heeft in alle landen een systematische poging betekend om voor permanente slavernij. En dit duivelsbewind heeft reeds lang genoeg geduurd om hier en daar tijdelijk het zwakste deel der natie te kunnen knauwen; maar ondanks gewetensdwang en vrijheidsberoving, ondanks voedselroof en vreesaanjaging, ondanks deze vier plagen der Himmels' en Hitler's,

die het jammerlijk tegendeel vormen van Roosevelt's Vier Vrijheden, heeft het Derde Rijk de overweldigde volkeren niet tot slaven kunnen maken.

Waarom niet? Met volkomen wanbegrip voor andermans mentaliteit hadden de Teutonen toch geen moeite gespaard om op verscherpte wijze de methoden toe te passen, die binnen hun eigen grenzen zoo snel en bijna moeiteloos hadden geleid tot de totale onderwerping der massa's! Het eigen volk was uiteindelijk in de vuist des Fuehrers komen rusten als een gewillig, zwiingend en doodelijk instrument. Hij omklemdde het zoals de soldaat zijn handgranaat omklemt. Keer op keer slingerde de Fuehrer het geweld der Teutonen-legers Europa in. Leger na leger deinsde terug en zonk in de knie. En wee dat het verzet der kleine en koppige scharen van burger-rebellen! Wat binnen het Derde Rijk gelukt was, moest vanzelfsprekend ook in de overige wereld gelukken.

Daarom hebben de Duitschers het galgetuug gesnoerd rond den nek der patriotten; zij hebben de vruchten des velds gestolen en het voedsel der dieren weggekrabd uit de voorbakken. Zij hebben de wetboeken vertreden en de Bijbels bespogen; en uit de huid der gevilde volkeren hebben zij de

(3)

zweepen gevlochten, waarmee zij andere volkeren de slavernij in trachten te geeselen.

En toch hebben deze meesters in de terreur gefaald, zooals ook de Duitse grootmeesters in het militarisme hebben gefaald. Hun veldheeren hadden den omvang der aarde onderschat en de snelheid en uitwerking hunner eigen wapenen overschat: hun beulen hebben erger en noodlottiger vergissing begaan. Zij kenden niet de diepte der Europeesche ziel; zij kenden niet de kracht van het geweten; zij kenden niet de bezieling van den vrijheidsdrang. Zij kenden dit alles niet, omdat zij zelf de slaven waren van een tyran, die samen met zijn kliek weer de slaaf was van dierlijke hartstochten.

Hitler heeft met wapenen en galgen de wereld willen veroveren. „Geef mij een vast steunpunt in het heetland!” riep Archimedes uit, „en ik zal de aarde uit haar voegen lichten!” Twee-entwintig eeuwen later weergalmden de laatste woorden van dezen kreet als in een echo opnieuw door de geschiedenis, doch ditmaal niet uit den mond van een man van wetenschap, doch uit den mond van een man des gewelds. „... Ik, Hitler, zal de aarde uit haar voegen lichten!” Doch niemand kan de aarde uit haar voegen lichten, die geen steunpunt heeft in het heetland. En daarom heeft de Duitse macht, die gansch van deze aarde is en die het laagste op deze aarde verzinnebeeldt, de brute machtswillust, onherroepelijk gefaald.

De Duitser van het Derde Rijk zwelgt in de materie, als een varken in de slobber van zijn trog. Hij dacht, dat hij de vrijheid en den vrijheidsdrang der volkeren, die hij in vier, in veertien of in twintig dagen overwonnen had, voorgoed ter aarde kon bestallen op de affuit van een veroverd kanon. Hij vergat, dat de vrijheidsgedachte, oud als de menscheid zelf, niet ter aarde besteld kan worden, omdat zij niet van deze aarde is. Want de ware, de onsterfelijke vrijheid vindt haar oorprong in onzichtbare

gewesten, die de Godslasteraars van het Derde Rijk hardnekkig loochenen.

Tot hun woede en verbijstering heeft Europa zich zijn God en zijn idealen niet laten ontnemen. Keer op keer, dag na dag, raakten hun vuurpeletons bij het schijfschieten op patriotten de roos van het menschlijk hart, maar het patriotisme bloeide voort. Zij hebben predikers den mond gesnoerd; maar de woorden van bovenaardsche bezieling bleven door de volkeren ruischen als de wind door een korenveld; een wind, die onzichtbaar is en onvangbaar, een wind, die zich niet in laat perken door betonnen vestingmuren. En erger dan door de voortdurende nederlagen op de slagvelden, in de luchten en op zee, voelden de tyrannen zich getart door de nederlagen, die hun worden aangedaan door hen, die zij voorgoed overwonnen hadden. Een man, die in de Gestapokerker zit, maar die een vrij man blijft omdat hij onwankelbaar vasthoudt aan zijn geloof of levensovertuiging; een patriot, die stondblijft onder martelingen; een vaderlander, die ten grave daalt in het trotsch bewustzijn, de zaak der rechtvaardigheid en de zaak Gods te hebben gediend — zulk een man verslaat meer dan bataljons en legerkorpsen: hij verslaat het gansche Duitse volk. Zelfs wanneer hij den naam van den

Grieksch wijsgeer nimmer heeft gehoord, dan heeft hij onvermoed Archimedes' droom symbolisch tot werkelijkheid gemaakt. Zich vastklemmend aan zijn steunpunt buiten de wereld, heeft hij al stervend de gansche macht der mislukte wereldveroveraars uit de voegen gelicht.

Belachelijk en betreuenswaardig, misdadig en verfoeilijk volk van barbaren, wier droom het was niet alleen het lichaam, maar daardoor tevens de ziel der volkeren kapot te kneuzen met de duimschroeven van het beulsgeweld! Zij rekenden en rekenden; zooveel en zooveel honderd kilometer terreinwinst in zooveel dagen; zooveel duizend vliegtuigen, om zooveel tienduizend huizen te vernielen; zooveel miljoen kilogram voedselroof uit zooveel dozijn landstreken; zooveel miljard bezettingsgeld; zooveel honderden voor het vuurpeleton om zooveel honderdduizenden den angst aan te jagen. Zij rekenden naar aardsche maat; zij misrekenden zich, omdat de patriotten van Europa gestuwd worden door een kracht, die haar oorsprong vindt in de mateloze diepten van ziel en geweten. En in de ontkenning dezer geestelijke waarden door de nihilisten van het Derde Rijk ligt de diepste oorsprong hunner zekere nederlaag.

De Redactie

ORANJEHOTEL

*Buiten staan duindoorns met oranje vruchten.
De zeevindt bruist uit 't land der vrijheid aan.
Daar binnen slaan de beulen de gezichten
Van hen, die koppig in hun hoeken staan.*

*Wilhelmus wordt met bloed op kalk geschreven
Door hem, die hier de overwinnaars zijn.
De beulen ranselen; doch in hun pijn
Heeft geen der vrienden namen prijsgegeven.*

*Hier is 't, dat Duitsland's strijd verloren veerd.
Eens zullen kinderen het naverellen
Hoe in den duisteren nacht der dooencellen
Der Geuzen Vaderland herboren veerd.*

A. d. D.

Hulp en Herstel voor Nederland

Door Z. E. P. Kerstens,
Minister van Handel,
Nijverheid, Scheepvaart,
Landbouw en Visscherij.

REEDS uit Atlantic City, ten tijde dat aldaar de wereldvergadering gehouden werd (van 10 November tot 1 December 1943), die thans overal met den naam UNRRA wordt aangeduid, heb ik eenige malen tot U gesproken over de grondslagen, de doelstelling en de werkwijze van de organisatie der Vereenigde Volkeren tot het lenigen van den nood in de vertrapte en geplunderde landen na hun bevrijding uit de onderdrukking. Ik beloofde toen, dat ik na mijn terugkeer uit Amerika hierop nog wel eens zou terugkomen. Op 7 Januari in Londen weergekeerd, ga ik dan nu die belofte inlossen.

Er is aanleiding genoeg tot een verdere bespreking. Wellicht hebt Gij reeds vernomen, dat vorige week bijna gelijktijdig door achtereenvolgens het Amerikaansche Congres — dat is zooveel als de Tweede Kamer bij ons — en door het Engelsche Lagerhuis de fondsen voor UNRRA zijn toegestaan. Het aandeel van Amerika is daarmee nu definitief vastgesteld op 1.350.000.000 dollar, dat van Engeland op 800.000.000 pond sterling oftewel rond 320.000.000 dollar. De nog door andere landen te voteeren bijdragen zullen het totaal een flink stuk boven de 2 miljard dollar brengen, en daarmee kan de Directeur-Generaal der UNRRA, oud-Gouverneur van Lehman, dan voorloopig uit de voeten.

Maj. Mary Craig McGeachey, Hoofd van de UNRRA-afdeeling voor Maatschappelijk Werk, en de eerste Engelsche diplomate.

Ik zeg: voorloopig —, want de volledige uitvoering van het UNRRA-plan, zoowel in Europa als in het Verre Oosten, zal ettelijke malen het thans bepaalde bedrag kosten, al kan thans niemand het nauwkeurig fixeren. Er moest echter een begin gemaakt worden, en voor dit begin koos men de som, die tijdens en na den vorigen oorlog de organisatie van den lateren President Hoover in totaal besteedde aan de leniging van den nood in Europa.

Inmiddels zijn er met de inrichting van Lehman's Administratie ook vorderingen gemaakt. Voor deze Administratie zelf, dus om zoo te zeggen voor het houden van UNRRA, zijn aparte

gelden bijeengebracht door alle Verbonden Volkeren, dus niet enkel door de niet-bezette landen. Het totaal hiervan bedraagt 10.000.000 dollar per jaar, waarvan het aandeel van het Nederlandsche Rijk werd vastgesteld op 1½%. Dit zijn zeker geen geringe bedragen, maar ieder begrijpt dat de reusachtige taak, voor welke UNRRA geplaatst is, ook geweldige staven van personeel vereischt met alles wat daarbij komt.

Directeur-Generaal Lehman is — ik heb het in veleleer aanraking met hem en met enkelen zijner naaste medewerkers verscheidene weken lang kunnen waarnemen — druk in de weer met de samenstelling van zijn Administratie. Niet

(5)

alleen de verschillende delegaties te Atlantic City, maar ook Gouverneur Lehman zelf, bleken er sterke voorstanders van te zijn, den staf en het personeel van deze internationale organisatie nu ook zoo internationaal mogelijk samen te stellen. De benoemingen, die tot dusver zijn geschied, — ik spreek uiteraard slechts over de aller-voornaamste posten — bestaan uit twee Amerikanen en uit resp. een Rus, een Czech en een Engelsche dame. Voor hoofd van de afdeling „Bevoorrading“ koos de Directeur-Generaal den heer Roy Hendrichsen, een zeer bekwaam en ervaren hoofdambtenaar van het Departement van Landbouw te Washington.

Politië adviseur is de heer Sayre, die op de UNRRA-conferentie als plaatsvervangende fungeerde van het hoofd der Amerikaanse delegatie. Hij is oud-gouverneur-generaal van de Philippijnen en dat is een waarborg, dat ook de politieke verhoudingen in het Verre Oosten hem niet vreemd zijn. Zoowel met den heer Hendrichsen als met den heer Sayre liet onze samenwerkende verstandhouding te Atlantic City niets te wenschen over.

Nadat ruim een maand geleden reeds de Rus Menshikov benoemd was tot deputy Director-Generaal, belast met de vergelijking en coördinatie van de verschillende aspecten van het relief en rehabilitatie programma met betrekking tot de individuele streken waar de UNRRA zal werken, werd de Czech Fried, oud-Directeur der hofaande Skoda-fabrieken, vorige week tot hoofd der afdeling „Industriele Rehabilitatie“ benoemd, bijna gelijktijdig met de benoeming van een Engelsche diplomate, Mejuffrouw Mary Craig McGeachy, tot „Chief of the Welfare work“, dit is dus zooveel als tot hoofd van de afdeling, die de menschen in de bevrijde landen, met inbegrip van de terugkerende gedeporteerden, zoo goed mogelijk

op hun gemak moet stellen en houden, door te zorgen voor huiselijkheid, afleiding, ontspanning enz. Ik houd het er voor, dat Miss McGeachy zeker niet voor de gemakkelijkste taak geplaatst is. Gij zult mij vragen: En welke Nederlanders zijn bestemd voor den Staf van Directeur-Generaal Lehman? Ik moet hierop het eerlijke antwoord geven, dat de heer Lehman mij dikwijls genoeg en met zeer veel aandacht gevraagd heeft, hem toch Nederlandsche gegadigden op te geven, maar dat ik hem helaas na lang beraad in allerlei richting moest antwoorden, dat de werkelijk aanbevelenswaardige Nederlandsche krachten eenvoudig niet gemist konden worden in het eigen apparaat der Nederlandsche Regering. Wij hebben jammer genoeg niet alleen geen overschot aan werkelijk eerste rangkrachten, wij komen er ingetendeel veel te kort. Alle Nederlandsche onderdanen, zoowel in Europa, in Oost- en West-Indië, zullen er, nu en straks, goed aan doen dit voortdurend en ter dege te bedenken. Het onoplosbare personeeltekort plaatst de Regering bij haar voorbereidingswerkzaamheden telkens weer voor de grootste moeilijkheden en zorgen.

Over het eigenlijke UNRRA-werk zal ik thans niet verder spreken. Niet alleen, omdat er over de hoofdzaken reeds vaak gesproken is en er voor details in dit artikel geen ruimte is, maar vooral omdat zich door en uit de UNRRA-vrijwel tegelijk met de UNRRA-conferentie en haar voorbereiding een voor-plan ontwikkeld heeft en thans in volle uitwerking is, dat voor ons van veel grooter onmiddellijk belang genoemd moet worden dan de eigenlijke UNRRA. Alvorens hierop nader in te gaan, wil ik echter nog twee dingen aanvoeren. Die twee dingen — zij houden onderling verband — zijn achtereenvolgens het geven van een definitie en het doen van

een voorspelling, waarvan de verwezenlijking zich nu reeds aankondigt.

Eerst dan de definitie. Gij zult U al wel eens afgevraagd hebben: wat wordt nu precies onder rehabilitatie verstaan?

Ik acht het voorts vrijwel zeker, dat de meesten Uwer nauwelijks onderscheid maken tusschen rehabilitatie en reconstructie. Toch is het maken van dit onderscheid van het grootste belang, willen wij ernstige teleurstellingen voorkomen. Te Atlantic City hebben wij aan het definieeren van dit onderscheid veel tijd, zorg en beleid besteed, en wel in de Commissie waarvan ik zelf voorzitter was, de Commissie n.l. voor de industriële rehabilitatie.

★ ★ ★

Een der UNRRA-resoluties dan bepaalt, dat onder rehabilitatie verstaan wordt dat herstel van industriële bedrijven, van transportmiddelen en van behuizing en onderdak *as are vital (essential) for relief: d.i. dus die onmisbaar zijn om snel en doeltreffend noodhulp te brengen aan de bevrijde gebieden.*

In de lijn van deze definitie wordt onder „reconstructie“ — in onderscheiding derhalve van „rehabilitatie“ — dan verstaan de verder liggende en veel wijder reikende economische heropbouw en herstelling, die volgt op de eerste periode van eerste hulp, om de bevrijde landen weer op de been te helpen. — Ter verduidelijking een tweetal voorbeelden: Onder rehabilitatie valt voor Nederland de zoo spoedig mogelijke aanvoer van kunststoffen en veevoer, omdat deze beide groepen onmiddellijk bijdragen tot het lenigen van den voedselnoed, allereerst in Nederland zelf en wellicht tevens in naburige landen. Dat deze zelfvoorziening reeds in korten tijd aanvoer van overzee en dus scheepsruimte zou uitsparen, is een waardevolle factor op zichzelf. Onder rehabilitatie vallen niet: grondstoffen voor reukwerk-

industrie, ook niet derhalve om redenen van werkloosheidsbestrijding, hoewel deze in geseven gevallen — maar dat is luxe-nijverheid niet — kan bijdragen tot een positieve beslissing.

Ik kom nu tot mijn voorspelling. Het zal niet lang duren, al komt het waarschijnlijk niet voor het einde der vijandelijkheden in Europa, — dat de wereld-conferentie voor relief en rehabilitatie gevolgd wordt door een wereldconferentie voor economische reconstructie. Hoe de verwezenlijking dezer voorspelling zich reeds aankondigt? Door de teleurstelling van vele afgevaardigden te Atlantic City, dat het begrip „rehabilitatie“ zoo beperkt gehouden werd zoowel in tijd als in ruimte, en door de moeite die de betrokken voorzitter had om de besprekingen en resoluties binnen die perken te houden. Vervolgens door de aanmoediging die van de geslaagde UNRRA-conferentie uitgaat. Eindelijk door de groeiende overtuiging, dat de spoedig bijeen te roepen wereldconferentie tot vaststelling en handhaving der internationale wisselkoersen weinig zijt heeft zonder een daarmee eng verbonden wereldvergadering voor economische reconstructie.

En tenslotte de duidelijkste van alle aanwijzingen: de schrijvers in Engelsche en Amerikaanse dagbladen en andere periodieken, die — het betreurend dat UNRRA zich zoo beperkte — reeds om een economische wereldconferentie roepen. Zij zal er stellig komen. Omdat zij onvermijdelijk is en omdat UNRRA een succes was, dat smaakt naar meer.

★ ★ ★

Het beste nieuws voor het laatst bewaard hebbende, wil ik U nu nog even spreken over het werkplan dat door en uit tegelijk met UNRRA vorm kreeg en dat ik zou willen noemen het voorproefje der UNRRA, met dien verstande, dat er bepaalde werkzaamheden zijn, bv. de repatriatie van gedeporteerden, welke van den aan-

vang af geheel door UNRRA zullen worden geleid en verricht.

Reeds lang voor de bijeenroeping van de Conferentie van Atlantic City waren er in Amerika Regeeringsorganisaties bezig met de voorbereiden van het noodhulpwerk voor de te bevrijden landen. Van dan daarvan was ook reeds Gouverneur Lehman het hoofd. Niet alleen werkten deze organisaties dikwijls door elkaar heen en soms zelfs tegen elkaar in, hetgeen altijd nadeelig is voor het bereiken van reële resultaten, maar bovendien waren de Engelsch-Amerikaanse autoriteiten, die er zich op voorbereiden, zelf er voor te zorgen, dat met de invasielegers de noodige voedselvoorraden, medicamenten, herstemiddelen enz. zouden meegaan voor de eerste, de z.g. militair-operationele periode, er doodschans voor, dat allerlei andere instanties zouden gaan optereeren in de landen van aankoop en daarmee de militaire voorzieningen ernstig zouden belemmeren, misschien wel in de war sturen.

★ ★ ★

Toen nu ook nog de UNRRA-vorbereidingen gereed waren, werd de bezorgdheid tot zekerheid, dat, in geval van een spoedig einde van den oorlog in Europa, UNRRA nooit tijdig de noodige voorraden bijeen zou kunnen hebben, behalve dan misschien op papier. Daarom kreeg op 10 November, d.i. dus op den dag, waarop de UNRRA-conferentie begon, het Amerikaanse Departement van Oorlog van President Roosevelt de strikte opdracht — verzegeld van de noodige bevoegdheden — er voor te zorgen, dat waar de Amerikaanse legers ook zouden binnenkomen, de burgerlijke bevolking der betrokken landen van den eersten dag af het noodige niet zou ontberen. Gelukkig waren wij van dit uiterst belangrijke ingrijpen van President Roosevelt zeer spoedig op de hoogte en konden mijn

medewerkers en ik het onze bijdragen tot het uitwerken der legerplannen. Ik zal daar nu geen bijzonderheden van vertellen. Laat ik volstaan met de volgende samenvatting:

Het Amerikaanse legerplan is weldra uitgebreid tot een Engelsch-Amerikaans plan, dat voorziet in geallieerde legerzorg ten behoeve van de burgerbevolking der bevrijde landen voor den tijd van minstens de eerste zes maanden.

Ik ben na het einde der UNRRA-conferentie nog meer dan vijf weken in Washington gebleven om met den staf onzer Economische Missie aldaar, alsmede met eenige experts uit Londen, alle Nederlandsche gegevens op te stellen en met de Amerikaansche legerautoriteiten te bespreken en te toetsen.

★ ★ ★

Hetzelfde is thans in Londen in volten gang. Ons is door de bevoegde instanties de garantie gegeven, dat bij de bevrijding van Nederland de noodzakelijke behoeften, allereerst voedsel en geneesmiddelen, er zullen zijn en wel onmiddellijk. De dadelijke hulp zal niet tot de genoemde elementen beperkt blijven, maar Gij begrijpt, dat ik me van verdere opsomming onthouden moet.

Nog een aantekening is voor mijn lezers van het grootste belang, n.l., dat zij beseffen, dat het wel-slagen van ieder hulp- en rehabilitatieplan afhangt van het wel-slagen der militaire operaties, waarmee het gepaard gaat, en waarbij de scheepvaart-situatie zoo'n allerebelangrijkste rol speelt. Als alle scheepsruimte noodig zou zijn voor zuiver militairen aanvoer, dan zou de burgerlijke hulpvoorziening natuurlijk in het gedrang raken. Maar uitgaande van slagende militaire operaties, mag gezegd worden, dat ik, van een groote zorg bevrijd, uit Amerika in Londen ben teruggekeerd.

Moge de bevrijding spoedig komen.

(7)

Duitsche Tekorten

Door den militairen medewerker van „La France Libre“

DE Duitse macht mag in geen geval worden onderschat. Maar door de geweldige strijdkrachten, die de Geallieerden in den strijd geworpen hebben, is het Duitse leger in de verdediging gedrongen, een vorm van oorlogvoering, waarin de Duitschers, naar zij zeggen, bepaalde voordelen zien. Laten wij, voor wij deze kritisch onderzoeken, eerst een uitsluitend geven over den huidige toestand van het Duitse gevechtsapparaat.

De Berlijnsche correspondent van Svenska Dagbladet schreef onlangs: „Volgens betrouwbare inlichtingen omvat het Duitse leger nog 295 divisies, bestaande uit 270 lichte infanteriedivisies, elk van 15.000 man maximum, en 25 pantsersdivisies van 8.000 man. Wegens de zware geleden verliezen tellen vele dezer divisies een hoeveelheid soldaten met zeer korten oefentijd. Goering's luchtmacht is aanzienlijk verzwakt en heeft een deel van zijn effectief aan het landleger moeten afstaan. Zoowel de land- als luchtmacht worden belemmerd door een gebrek aan brandstof; hun uitrusting en bewapening lijdt onder het gebrek aan grondstoffen en het ontworpen vervoer. Het is een onloochenbaar feit, dat b.v. de vernieling der Möhne- en Ederdammen de Duitse oorlogindustrie een knauw heeft gegeven.“

Ma.w.: tegenover de Geallieerde legers, die steeds rijker worden van vliegende en gemotoriseerde artillerie, is het Duitse leger afgedaald tot den rang van een infanterie-leger, dat zich noodgedwongen tot infanterie-methoden bepalen moet.

En ook de Duitse verdedigingskracht is soms nog slechts te danken aan tactische kunstgrepen. Een voorbeeld daarvan wordt geleverd door het aanvankelijke Duitse succes bij Salerno. De eerste dagen beheerschten de Duitschers hier de lucht; daarna behaalden de Geallieerden het overwicht, waardoor zij den slag bij Salerno wonnen. De Geallieerde overmacht in de lucht stieg echter ook zoo snel omdat de Duitse toestellen uit de lucht verdwenen. Het raadsel werd opgehelderd door neergeschoten Duitse piloten. Zij behoorden tot de luchtverdediging van Berlijn, waren naar Italië gezonden om gaten te stoppen en werden naar Berlijn teruggeroepen, zodra een weersverandering nieuwe Britsche aanvallen op de hoofdstad mogelijk maakte.

Deze Duitse methode van het stoppen van het eene gat met het andere is merkbaar op alle fronten, en ten opzichte van alle wapenen. In Normandië en Brittanje zijn telefoon- en telegraafleidingen van het leger gedomonteerd om naar Italië te worden gezonden. Anti-tank- en afweergeschut doen telkens lange reizen naar de meest bedreigde punten. Door gebrek aan spoorwagmaterieel wordt de snelheid van vervoer echter vertraagd. Een nog ernstiger belemmering vormt het gebrek aan motorbrandstof. Deze wordt bijna uitsluitend gereserveerd voor de gemotoriseerde frontdivisies; en mede als gevolg van de bombardementen op Ploesti en op de fabrieken van synthetische petroleum is het

Het overblijfsel van een der Duitse divisies, die in den zomer van '43 naar Kursk poogden op te rukken. Enkele soldaten hadden hun schoenen uitgetrokken om harder te kunnen loopen. Het hielp blijkbaar niet veel.

(9)

ERROR: undefined
OFFENDING COMMAND: f'~

STACK: